

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 2C/128/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7914207539
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Ďurková
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2019:7914207539.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov sudkyňou JUDr. Renatou Ďurkovou v spore žalobcu: Obec Višňov, Hlavná 71/22, IČO: 00 332 119, právne zastúpeného: PUCHALA, SLÁVIK & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Kmeťova 24, 040 01 Košice, proti žalovanému: K. L., Y. XX.XX.XXXX, bytom J. XX, XXX XX G., právne zastúpeného: JUDr. Peter Jonáš, advokát, M. R. Štefánika 2393/29, 075 01 Trebišov, v konaní o zaplatenie 1.123,02 Eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.123,02 Eur spolu s 9,5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.123,02 Eur od 05.09.2011 do zaplatenia a to v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

III. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanému.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa pôvodne podanou žalobou doručenu súdu dňa 27.07.2011, vedenou pod sp. zn. 2C/161/2011 domáhal rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 1.143 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 14% od 20.07.2011 do zaplatenia a náhradu trov konania. Podanie žaloby žalobca odôvodnil tým, že Obecné zastupiteľstvo obce uznesením č. 6/6/2011 zo dňa 17.06.2011 rozhodlo o uplatnení náhrady škody neoprávneným si vyplácaním cestovného bývalým starostom obce - žalovaným. Na základe preverenia vyúčtovania vyplácaných súm cestovného žalovanému za obdobie roka 2009 a 2010 novozvolené orgány obce zistili z písomných dokladov nachádzajúcich sa na Obecnom úrade G., že od mesiaca mája 2009 do 31.12.2010 žalovaný K. L. ako bývalý starosta si vyúčtoval a vyplácal náhradu na cestovnom z verejných prostriedkov obce v rozpore s ustanovením § 7 zákona č. 283/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov a internou smernicou obce Višňov č. 1/2008. Vzhľadom na konanie žalovaného odmietaním sprístupniť doklady o vyplácaní cestovného a postupu pracovníka obecného úradu nesplnením uznesení OZ bolo možné splniť uznesenia zastupiteľstva až nástupom novozvolených orgánom obce. V zákone o cestovných náhradách č. 283/2002 Z. z. sú v § 7 ustanovené náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách, pričom z ustanovení vyplýva povinnosť písomnej dohody o používaní vlastného motorového vozidla pri služobnej ceste. Obec má vypracovanú smernicu a pri pracovných cestách sa postupuje podľa tejto smernice. Žalovaný (bývalý starosta obce) podal dňa 22.12.2008 podnet na preskúmanie zákonnosti ustanovení predmetnej smernice č. 1/2008 na Okresnú prokuratúru L.Š.. OP v L. pod sp. zn. Pd 209/08 zo dňa 19.02.2009 vydala rozhodnutie, v ktorom uviedla, že predmetná interná smernica prijatá obecným zastupiteľstvom vyjadruje vnútorné pravidlá pri používaní cestovného motorového vozidla starostu obce na pracovnej ceste. Zastupiteľstvo obce predmetnou smernicou zabezpečilo podmienky pre používanie osobného motorového vozidla starostu na vykonávanie služobnej cesty (riadne uzatvorenú havarijnú poisťku,

zákonné poistenie a poistenie zodpovednosti za škodu pri výkone služobnej cesty a písomná dohoda). Smernica určila osoby pre povoľovanie použitia súkromného motorového vozidla starostu na pracovnú cestu. Žalovaný ako bývalý starosta obce ako účel pracovnej cesty účtoval prívoz a odvoz pracovníka vykonávajúceho účtovné práce pre obec Višňov na základe dohody o vykonaní práce. V predmetnej dohode nie je dojednanie, ktorým by s obcou G. bola zjednaná povinnosť zabezpečovať dopravu uvedeného pracovníka k plneniu úloh pre obec. V danom prípade potom nešlo o pracovnú cestu starostu, ale o poskytnutie služby starostom pre obec, na ktorú službu nebola uzatvorená zmluva s obcou a ani o takejto zmluve o poskytovaní služby pre obec, obecné zastupiteľstvo nerokovalo. Tým došlo k porušeniu § 19 ods. 6 zák. č. 253/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy. Zároveň došlo aj k porušeniu finančnej disciplíny v zmysle § 31 cit. zákona. Uvedeným postupom starostu obce vznikla v roku 2009 na majetku obce škoda v sume 81,15 Eur a v roku 2010 škoda v sume 102,06 Eur, spolu 183,21 Eur. Vyplatenie uvedenej sumy nie je možné považovať za náhradu pri vykonaní pracovnej cesty a ani ako fakturáciu prác pre obec, prostriedky si žalovaný vyplatil nad rámec svojho oprávnenia. Osobitosti uskutočňovania pracovných ciest obce upravilo zastupiteľstvo obce v internej smernici č. 1/2008 schválenej uznesením 1/6M/2009 zo dňa 19.01.2009 ako vnútorná norma obce. V bode 1.3 Smernice sa uvádza, že sa vzťahuje na starostu obce. V bode 3.1 Smernice sa uvádza, že pre osoby uvedené v bode 1.3 (starosta obce) podpisuje zástupca starostu alebo jeden z poslancov, ktorý majú podpisový vzor k účtom v banke (uznesenie zastupiteľstva č. 2/3M/2006 zo dňa 20.12.2006. V bode 3.2. Smernice sa uvádza, že ak sa použije vlastné motorové vozidlo bez písomnej dohody, patrí náhrada vo výške sumy zodpovedajúcej cene verejnej dopravy. Kontrolou cestovných príkazov kontrolórom obce sa preukázalo, že nebola na používanie vlastného motorového vozidla uzatvorená písomná dohoda v súlade s bodom 3.1 Smernice od 22.04.2009 do 22.12.2010. Pre vykonanie pracovnej cesty v označenom období 22.04.2009 do 22.12.2010 bez uzatvorenia písomnej dohody platilo ustanovenie bodu 3.2. Smernice: cestovné na úrovni ceny verejnej dopravy. Vyplatením cestovných náhrad za použitie vlastného motorového vozidla žalovaným za vyššie označené obdobie bez písomnej dohody bolo neoprávnené, čím vznikla obci škoda. Podľa správy č. 3 hlavného kontrolóra čj. 042/2010-ka zo dňa 16.10.2010 a označených výdavkových pokladničných dokladov za obdobie od 22.04.2009 do 22.12.2010 vznikol preplatok na cestovnom v prospech žalovaného na škodu žalobcu (Obce G.) v sume 219,97 Eur. Podľa správy č. 1 zo dňa 23.04.2010 o výsledku kontroly za kontrolované obdobie od 01.01.2010 do 26.03.2010, ktorej neoddeliteľnou súčasťou je príloha č. 1 (súpis cestovných príkazov podľa dní) bolo kontrolórom obce prevedené dňa 30.09.2010 vyčíslenie preplatku na cestovnom na škodu žalobcu v sume 179,43 Eur a vyčíslením vyplatenia cestovného si žalovaný za obdobie 06.04.2010 až 21.12.2010 prevedeného obecným úradom zo dňa 03.06.2011 vyplatil na cestovnom v rozpore so smernicou sumu 560,44 Eur. Za obdobie 22.04.2009 až 21.12.2010 vznikla škoda v sume 959,84 Eur. Celkom za označené obdobie bolo na škodu žalobcu vyplatených 183,21 Eur + 959,84 Eur vo vlastný prospech žalovaného. Žalobca vyplatené finančné prostriedky v sume 1.143 Eur z verejných prostriedkov obce v rozpore s podmienkami platnej internej smernice považuje za škodu na majetku obce.

2. K žalobe žalobca pripojil uznesenie OZ č. 1/6M/2009, 6/13/2008, podnet na preskúmanie zákonnosti, podnet vo veci územnej samosprávy Pd 209/08-9, zápisnica z 19. mimoriadneho zasadnutia OZ vo G., zápisnica z 20. mimoriadneho zasadnutia OZ vo Višňove, uznesenie OZ č. 6/6/2011, správa č. 3 hlavného kontrolóra, správa č. 1 hlavného kontrolóra s prílohou vyčíslenia zo dňa 30.09.2010, vyčíslenie za obdobie 06.04.2010 až 21.12.2010 OÚ zo dňa 03.06.2011, výzva na vrátenie finančných prostriedkov zo dňa 08.07.2011 č. j. 316/2011, tarifa pravidelnej autobusovej prepravy SAD MI zo dňa 31.12.2008.

3. Súd vo veci pod č. k. 2Ro/241/2011-41 vydal v súlade s návrhom žalobcu platobný rozkaz, proti ktorému podal v zákonnej lehote odpor žalovaný. V podanom odpore žalovaný uviedol, že nie je pravdou, aby ako bývalý starosta obce spôsobil žalobcovi nejakú škodu, ktorá má súvis s výkonom funkcie starostu obce. Je pravdou, že súkromným motorovým vozidlom vykonával služobné cesty. Je to však logické, pretože ak by mal na prepravu používať hromadný dopravný prostriedok, viac času by trávil na autobusovej zastávke čakaním na spoj z alebo do obce. Toto si nemohol ako starosta obce dovoliť, pretože tým by bol narušený plynutý výkon jeho funkcie. To, že súkromné auto využíval ako služobné na prívoz a odvoz účtovníčka obce je pochopiteľné, pretože ak má obec fungovať správne a v súlade s platnými právnymi predpismi, musí mať dobrého účtovníka, ktorý do obce príde a skompletizuje celú účtovnú agendu. Veľakrát sa stalo, že účtovník pracoval aj dlho do večera, kedy už, aj keby veľmi chcel sa nevedel dostať z obce hromadným dopravným prostriedkom - autobusom. V tomto prípade neodstávalo nič iné, iba ho odviezť. Všetky služobné cesty, ktoré vykonával súkromným motorovým vozidlom boli

riadne vyúčtované, pretože to boli služobné cesty výlučne na služobné účely a boli vykonávané výlučne pre Obec G.. V ďalšom poukázal na to, že žalobca si uplatnil úrok z omeškania vo výške 14% ročne z dlžnej sumy, pričom takto uplatnený úrok je nesprávny, pretože úrok z omeškania činí zo zákona dvojnásobok diskontnej sadzby NBS. Zároveň vzniesol námietku premlčania proti uplatnenému nároku žalobcu, pretože podľa jeho názoru je nárok žalobcu už aj tak čiastočne premlčaný.

4. Žalobca k podanému odporu uviedol, že vyjadrenie žalovaného považuje za tendenčné s poukazom aj na porušenie ustanovení zákona č. 583/2004 Z. z. a č. 369/1990 Z. z. pri nakladaní s majetkovými právami. K námietke uplatneného úroku uviedol, že tento upravia v súlade so zákonom a taktiež pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania, k tomu žalobca uviedol, že vzhľadom na uplatnený nárok náhrady škody za časové obdobie 2009 - 2010, tento nie je premlčaný.

5. Súd vo veci 2C/161/2011 nariadil pojednávanie na deň 26.03.2012, na ktorom zobral žalobca žalobcu v časti uplatnených úrokov z omeškania a to výške 4,5% ročne späť, preto súd konanie v tejto časti zastavil. Pred súdom právny zástupca žalobcu uviedol, že obecné zastupiteľstvo Obce G. uznesením č. 6/6/2011 zo dňa 17.6.2011 rozhodlo o uplatnení náhrady z titulu neoprávneného vyplácania cestovného Obcou bývalému starostovi obce, t.j. žalovanému za používanie súkromného motorového vozidla na pracovnej ceste. Prostriedky si bývalý starosta Obce G. vyplácal v rozpore s ust. § 7 zák. č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách a internou smernicou obce č. 1/2008, čím došlo k porušeniu zákona, pretože chýba písomná dohoda medzi zamestnávateľom, ktorým je Obec G. a zamestnancom, bývalým starostom obce, v súlade so smernicou Obce G. č. 1/2008. K spracovaniu internej smernice Obce Višňov č. 1/2008 a jej schváleniu došlo z dôvodu, že bývalý starosta v tomto konaní, napriek výzve zastupiteľstva obce odmietal havarijne poistiť súkromné motorové vozidlo, a to svoje vlastné motorové vozidlo, ktorým chcel vykonávať pracovné cesty a takisto žalovanému, keď vykonával funkciu starostu, chýbalo zákonné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú pri vykonávaní pracovnej cesty. Kontrolné orgány obce v rokoch 2008, 2009 a aj roku 2010 zistili, že došlo k porušeniu zákona o cestovných náhradách a internej smernice obce, čo bolo predmetom riešenia pri používaní súkromného motorového vozidla na pracovnej ceste a zúčtovanie takej pracovnej cesty, ako aj používanie takéhoto súkromného motorového vozidla na dovoz pracovníka na dohodu o vykonaní práce, ktorá nie je pracovnou cestou. Žalovaný ako bývalý starosta obce nerešpektoval interný predpis, ktorý bol záväzný pre žalovaného a porušil svoju povinnosť, keď bez schválenia dohody písomnej, na použitie súkromného motorového vozidla používal svoje motorové vozidlo a v rozpore s internou smernicou Obce G., kde bolo povolené účtovať pri neuzatvorení písomnej dohody iba pracovnú cestu tak, aby výška cestovného neprekročila cestu cestovného do výšky cestovného hromadným verejným dopravným prostriedkom. Úvaha žalovaného, podľa orgánov obce, že môže akýmkoľvek spôsobom nakladať s verejnými prostriedkami obce a je nekontrolovateľný pri tomto nakladaní považovaná za nezákonnú. Právo hospodáriť s prostriedkami má Obec. Kontrola zastupiteľstva Obce je nepochybne aj cestou internej smernice, ktorú schválilo zastupiteľstvo obce. Účelom absencie rozhodnutia zastupiteľstva v zmysle internej smernice, resp. nepodpísania dohody o vykonaní pracovnej cesty zo strany zamestnávateľa, ktorým je obec, vyslovujeme neplatnosť právneho úkonu bývalého starostu, ktorého predmetné nakladanie bolo nakladaním s majetkovými právami Obce a majetkom obce. Písomná dohoda o použití súkromného motorového vozidla na pracovnú cestu mala byť súčasťou cestovného príkazu, ktorý sa podpisuje pred cestou a takisto aj táto písomná dohoda musí byť podpísaná pred cestou tak, ako je to určené v obsahu internej smernice ako lokálnej smernice pre obec Višňov. Podľa § 19 zák. č. 523/2004 o rozpočtových pravidlách verejnej správy je ustanovené, že štatutárny orgán subjektu verejnej správy je povinný zabezpečiť, aby sa verejné prostriedky uvoľňovali iba v takej výške, aká zodpovedá rozsahu plnenia úloh zahrnutých v rozpočte verejnej správy, teda v rozpočte obce. Žalovaný ako starosta preto nemal nárok na náhradu za požívanie súkromného motorového vozidla na pracovnej ceste, pretože nedodrжал podmienky zákona a internej smernice a nárok za vykonanú pracovnú cestu mohol byť z prostriedkov obce vyplatný iba na úrovni hromadnej dopravy. Starosta obce nie je svojim zamestnávateľom, zamestnávateľom tu je obec.

6. Žalovaný na pojednávaní súdu dňa 26.03.2012 uviedol, že on si na každú služobnú cestu, ku ktorej použil svoje súkromné motorové vozidlo vypracovával príkaz na služobnú cestu a zároveň aj dohodu, ktorá bola na použitie súkromného motorového vozidla, ktorá bola súčasťou už spomínanej internej smernice č. 1/2008. Smernica č. 1/2008, mala svoj text a potom mala aj svoje prílohy. Jednou z týchto príloh bol aj vzor dohody na použitie súkromného motorového vozidla. Text prílohy smernice, tej prílohy, ktorá mala byť dohodou na používanie súkromného motorového vozidla na pracovné cesty, bol podľa názoru žalovaného schválený tak, že táto dohoda bola použiteľná len pre tie prípady, keď zamestnanec

obce používal osobné motorové vozidlo, svoje vlastné na pracovné cesty, ale nie na ten prípad, keď svoje súkromné motorové vozidlo na pracovné cesty mal použiť starosta. Internú smernicu č. 1/2008 žalovaný nikdy nepodpísal, ani nepoužil okrúhlu pečiatku Obce na to, aby smernica figurovala ako úradný doklad.

7. Na pojednávaní súdu konanom dňa 17.03.2014 zobral žalobca žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 19,98 Eur. Uznesením zo dňa 17.03.2014 súd konanie v časti o zaplatenie sumy 19,98 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne od 20.07.2011 do zaplatenia zastavil. V prevyšujúcej časti nárok žalobcu vylúčil na samostatné konanie.

8. Predmetom tohto konania, vedeného pod sp. zn. 2C/128/2014 je teda nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1.123,02 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne od 20.07.2011 do zaplatenia a náhrady trov konania.

9. Na pojednávaní súdu dňa 11.09.2014 strany sporu zotrvali na svojich doterajších prednesoch. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že žalobca si proti žalovanému uplatnil nárok na úrok z omeškania od 20.7.2011 z toho dôvodu, že keď výzva žalobcu pre žalovaného je datovaná 08.07.2011 a túto výzvu podal pre žalovaného na pošte v C. dňa 08.07.2011, tak žalobca bol v domnení, že po troch dňoch od podania tejto zásielky na pošte, bola táto zásielka žalovanému doručená spôsobom takým, že dostala sa do sféry dispozície adresáta, teda žalovaného a následne žalovanému začala plynúť lehota 8 dní na splnenie povinnosti, na ktorú bol touto výzvou vyzvaný. Teda od 20.7.2011 sa žalovaný dostal do omeškania so zaplatením peňažného záväzku. Najneskôr do 11.7.2011 sa táto výzva musela dostať do sféry dispozície adresáta, t.j. do sféry dispozície žalovaného, počnúc dňom 12.7.2011 začala plynúť 8-dňová lehota na plnenie uvedená vo výzve a táto márne uplynula dňom 19.7.2011 a od 20.7.2011 bol žalovaný v omeškaní. Žalovaný k tomu uviedol, že o tomto nároku žalobcu voči jeho osobe sa dozvedel až odo dňa, keď mu bol doručený návrh na začatie konania a neviem o tom, aby mu bola doručená nejaká výzva žalobcu.

10. Vo vyjadrení doručenom súdu 07.11.2014 (čl. 74 spisu) žalobca upravil obdobie, za ktoré si uplatňuje úrok z omeškania. Ročný úrok z omeškania vo výške 9,5% zo sumy 1.123,02 Eur si uplatňuje žalobca odo dňa 05.09.2011 do zaplatenia, nakoľko žalovaným podaný odpor voči platobnému rozkazu vydaného v konaní 2C/161/2011, pred čiastočným späťvzatím návrhu zo strany žalobcu bol datovaný dátumom 05.09.2011. K tomuto dňu bez akejkoľvek pochybnosti mal žalovaný vedomosť o uplatňovanom nároku zo strany žalobcu a mal taktiež vedomosť o omeškaní s plnením tohto nároku.

11. V predmetnom vyjadrení k náhrade cestovného za prepravu mestskou hromadnou dopravou žalobca uviedol, že na pojednávaní dňa 11.09.2014 žalovaný o.i. uviedol, že v uplatnenom nároku žalobcu nie je zahrnutý a kompenzovaný nárok žalovaného na náhradu cestovného mestskou hromadnou dopravou na tých pracovných cestách, ktoré sú predmetom tohto sporu. Žalobca citoval ust. § 4 ods. 1 písm. a) zák. č. 283/2002 o cestovných náhradách „zamestnancovi vyslanému na pracovnú cestu patrí náhrada preukázaných cestovných výdavkov“. Z cit. ustanovenia zákona je zrejmé, že náhrada cestovných výdavkov musí byť zo strany žiadateľa tejto náhrady riadne preukázaná. Na uvedené ustanovenia zákona nadväzuje ust. samotnej internej smernice č. 1/2008 o cestovných náhradách. V zmysle čl. 2 internej smernice obce Višňov č. 1/2008 o cestovných náhradách výdavky za mestskú hromadnú dopravu môže byť priznané len po ich preukázaní dokladom o zaplatení. Žalovaný však nepreukázal, že na týchto cestách reálne využil mestskú hromadnú dopravu a v akom rozsahu túto dopravu využil. K námietke žalovaného, ktorý poukázal na to, že smernicu obce Višňov č. 1/2008 o cestovných náhradách považuje za neúčinnú, nakoľko OZ obce G. uznesením 1/6M/2009 síce schválilo túto smernicu, ale zároveň uložilo OU obce G. zapracovať poslanecké pripomienky, ktoré odzneli na OZ obce Višňov do uvedenej smernice. Až po zapracovaní pripomienok alebo možných pripomienok, táto interná smernica nebola so zapracovanými pripomienkami predmetom rokovania OZ a nebola takto upravená, teda po vykonanej úprave podľa uznesenia už táto smernica nebola predmetom schvaľovania, žalobca uviedol, že žalobca (Obec G.) uznesením č. 6/13/2008 schválilo internú smernicu o poskytovaní cestovných náhrad s poslaneckými pripomienkami v zmysle 13-teho riadneho zasadnutia OZ Obce Višňov konaného dňa 12.12.2008 a 13.12.2008. V zmysle zápisnice z uvedeného 13-teho riadneho zasadnutia OZ Obce G. poslaneckú pripomienku k internej smernici o cestovných náhradách vzniesol poslanec Q.. N. L. (viď. Str. č. 6 zápisnice z 13-teho zasadnutia OZ Obce Višňov konaného dňa 12.12.2008, diskusia k bodu č. 12). Starosta obce (v rozhodnom období ním bol žalovaný) uvedené uznesenie č. 6/13/2008 podpísal s výhradou, že jeho podpis sa nevzťahuje k bodu č. 12 - interná

smernica obce o cestovných náhradách. OZ na mimoriadnom zasadnutí OZ obce G. konaného dňa 19.01.2009 uznesením č. 1/6M/2009 potvrdilo uznesenie č. 6/13/2008, ktorým OZ obce Višňov schválilo internú smernicu o cestovných náhradách s poslanceckými pripomienkami a tieto pripomienky uložilo zapracovať ako zmenu smernice Obecnému úradu obce Višňov. Z uvedeného je zrejmé, v akom znení sa predmetná interná smernica č. 1/2008 schválila, nakoľko poslancom schvaľujúcim túto smernicu boli poslanceké pripomienky zrejme zo samotného zasadnutia ako i zápisnice zo zasadnutia OZ. Na 6. mimoriadnom zasadnutí OZ obce Višňov prítomní poslanci opätovne schvaľovali znenie tejto internej smernice so zreteľom na poslanceké pripomienky, ako to vyplýva zo samotného znenia uznesenia č. 1/6M/2009.

12. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu podal súdu dňa 11.12.2014 vyjadrenie, kde zotrval na svojich doterajších vyjadreniach a uviedol, že pokiaľ žalobca sa odvoláva, že patria iba preukázateľne vynaložené finančné prostriedky, v tomto prípade cenová náhrada bola vypočítaná na základe použitia osobného motorového vozidla. Pokiaľ žalobca tvrdí, že uznáva náhradu za cestovné hromadnou dopravou, musí uznať aj miestne cestovné v mestách Vranov nad Topľou, Michalovce, Košice a Trebišov, kde služobné cesty boli uskutočnené.

K vyjadreniu žalovaný predložil potvrdenia výšky základného cestovného v meste G. Y., L., N. za roky 2009, 2010.

13. Žalobca k vyjadreniu žalovaného doručil súdu dňa 07.08.2015 vyjadrenie, kde o.i. uviedol, že predložené potvrdenia dopravcov, z ktorých vyplýva cena cestovného v rozhodnom období v mestách, kde sa uskutočnili pracovné cesty žalovaného, nepreukazujú, či žalovaný skutočne použil miestnu dopravu v týchto mestách a takisto nie sú dokladom o zaplatení cestovného.

14. Žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu doručil súdu dňa 27.12.2018 vyjadrenie, v ktorom uviedol, že v zmysle CSP dôkazné bremeno nesie žaloba. Teda musí predložiť súdu dôkazy na podporu svojich tvrdení. Dôkazy majú byť také, ktoré jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností by preukázali tvrdenia žalobcu. V tomto konaní ide o náhradu škody, teda žalobca musí preukázať vznik škody, jej výšku a príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaného a vznikom škody. Žalobca z toho doposiaľ nič nepreukázal. Teda neuniesol dôkazné bremeno, preto navrhol, aby súd žalobu žalobcu zamietol. 1. Trvá na námietke premlčania, ktorú vzniesol v svojom podaní zo dňa 5.9.2011. Poznamenal, že žalobca si uplatňuje úhradu škody za obdobie od apríla 2009 do decembra 2009. Na súde si svoj nárok žalobca uplatnil podaním žaloby 27.7.2011. Teda nároky za mesiace apríl 2009, máj 2009, jún 2009 a júl 2009 považuje za premlčané. Premlčacou dobou sa rozumie lehota, v ktorej musí byť vykonané právo, inak nastanú účinky premlčania podľa ust. §100 Občianskeho zákonníka. V zmysle ust. §100 ods. 1 OZ sa právo premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§101 až110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. V zmysle ust. §101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. V zmysle ust. §103 OZ ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. V zmysle ust. §106 OZ právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

2. V neposlednom rade považuje internú smernicu č. 1/2008 pre poskytovanie cestovných náhrad za neúčinnú, pretože:

V záhlaví tejto smernice je uvedené schválil: Jozef Tomko, starosta a podpis. Žalovaný ako starosta žiadnu internú smernicu č. 1/2008 pre poskytovanie cestovných náhrad neschvaľoval.

V bode 12 predmetnej smernice boli vznesené určité výhrady k predloženej smernici. K hlasovaniu došlo až 13.12.2008, pričom starosta obce, teda žalovaný toto uznesenie nepodpísal. Opätovne o tejto internej smernici rokovalo OZ dňa 19.1.2009, a to pod bodom č. 5. OZ rozhodlo a schválilo uznesenie v tom znení, že OZ schvaľuje internú smernicu o cestných náhradách s poslanceckými pripomienkami a tieto pripomienky zapracovať ako zmenu smernice. V ďalšom už OZ o tejto smernici nikdy nerokovalo. Teda žalovaný má zato, že jej konečné znenie nebolo nikdy OZ schválené. Aj na zasadnutí OZ dňa 19.1.2009 bola pôvodná smernica a toto OZ uznesením uložilo nevedno komu zapracovať zmeny do tejto smernice, avšak už s takýmito zmenami smernica nebola predmetom rokovania OZ a hlasovania o nej. Žalovaný nepopiera právomoc OZ rokovať aj o takýchto veciach, teda čo sa týka prijať takéto interné smernice s poukazom na §11 z.č. 369/1990 Zb. účinného k 1.1.2009, kde v ods. 4 písm. k) sa hovorí, že OZ rozhoduje o základných otázkach života obce, najmä jemu vyhradené schvaľovať poriadok odmeňovania zamestnancov obce, vypracovaných podľa osobitného predpisu ako aj ďalšie predpisy

(rokovací poriadok apod.). Bližšie však tento zákon platný v tom čase nešpecifikoval, akým spôsobom sa prijímajú takéto rozhodnutia, jedine je špecifikované VZN obce v §6 vyššie spomínaného zákona. Je možné aj pri schvaľovaní internej smernice určitým spôsobom aplikovať postup pri schvaľovaní VZN, prípadne schvaľovania zákonov v NRSR. Ide v podstate o logický postup, a to:

1. predkladateľ preloží návrh normy, ktorá má byť schvaľovaná
2. podávajú sa pozmeňovacie návrhy, o ktorých sa hlasuje
3. tieto, ktoré boli prijaté sa zapracujú do navrhovanej normy, ktorá je predmetom schvaľovania
4. hlasuje sa o schválení normy so zapracovanými pozmeňovacími návrhmi, ktoré boli schválené

Takýto logický postup nebol zachovaný, pri hlasovaní OZ mal k dispozícii len pôvodnú internú smernicu bez zapracovaných zmien, neschvaľovali sa jednotlivé pozmeňujúce návrhy a na záver sa nehlasovalo o internej smernici so zapracovanými pozmeňovacími návrhmi. Z vyššie uvedených dôvodov teda interná smernica v takom znení, v akom ju predložil žalobca je neúčinná. Netvrdí, že uznesenie OZ, ktorým bola interná smernica schvaľovaná je neplatné, ale tvrdí, že „smernica“ je neúčinná, lebo nebola schválená v úplnom znení.

3. Platnosťou uznesenia a účinnosťou „smernice“ sa zaoberala aj prokuratúra OP v Trebišove, a to pod č Pd 209/08 a dňa 19.2.2009 vydala toto stanovisko:

Z §2 ods. 1 z.č. 253/1994 Z.z. o právnom postavení a platových pomeroch ustanovuje obci a primátorov miest v znení neskorších predpisov vyplýva, že funkcia starostu je verená funkcia, 5/6, ktorá sa nevykonáva v pracovnom pomere. Výkon tejto funkcie je nezlučiteľný s funkciami podľa osobitného predpisu a s výkonom práce zamestnanca obce. Podľa §6 zákona o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov pri cestách, ktoré súvisia s výkonom jeho funkcie patria cestovné náhrady. Obec určí výšku cestovného pre starostu obce v rozpočte obce. Vedie sa v zázname o prevádzke motorového vozidla, ktorú kontroluje kontrolór obce. Z ust. §11 ods. 4 písm. b) zákona o OZ vyplýva, že OZ rozhoduje, a najmä je mu vyhradené schvaľovať rozpočet obce a kontrolovať jeho čerpanie. Cestovné náhrady upravuje z.č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov. Ako jediná právna norma na tomto úseku legislatívy má všeobecnú platnosť a použitie vo všetkých odvetviach činnosti, teda vzťahuje sa aj na samosprávu. Zákon o cestovných náhradách ani v jednom ustanovení neukladá konkrétnu formu ani spôsob, akým sa majú podmienky cestovných náhrad riešiť. V praxi sa preto môžu prijať za týmto účelom vnútorné predpisy tzv. interné smernice, ktoré upravujú tieto podmienky. Predmetná interná smernica prijatá OZ vyjadruje vnútorné pravidlá pri použití cestného motorového vozidla starostu obce na pracovnú cestu.

Podľa §4 ods. 1 písm. e) z.č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov pôsobnosť prokuratúry vykonávajú prokurátori dozom nad zachovaním zákonnosti orgánmi verejnej správy v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. Podľa §21 ods. 1 písm. a) zákona o prokuratúre prokurátor vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecnej záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej správy preskúmaním zákonnosti všeobecne záväzných právnych predpisov vydaných orgánmi verejnej správy, smerníc, uznesení, úprav, opatrení a iných právnych aktov vydaných na zabezpečenie plnenia úloh v oblasti verejnej správy, (ďalej len opatrenie), rozhodnutí vydaných v jednotlivých veciach v oblasti verejnej správy (ďalej len rozodnite), postupu orgánov verejnej správy pri vydávaní opatrení a rozhodnutí. V uvedenej veci nejde o výkon verejnej správy, preto prokurátor nemá zákonný rozsah oprávnení na konanie v tejto veci. Prokurátorka teda vo veci meritórne nerozhodla, avšak uviedla, že v zmysle z.č. 253/1994 Z.z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov miest v znení neskorších noviel vyplýva, že funkcia starostu je verejná funkcia, ktorá sa nevykonáva v pracovnom pomere. Teda ani žalovanému nemôže nikto ukladať a povoľovať, kedy môže a kedy nemôžem ísť na služobnú cestu a akým dopravným prostriedkom. Obecné zastupiteľstvo má v rozpočte obce schváliť aj kapitolu „výška cestovného pre starostu“ a starosta sa musí do tejto výšky zmestiť. Čo bolo zo strany žalovaného aj splnené.

4. V zmysle z.č. 283/2002 Z.z. v znení platnom v čase mojich služobných ciest, mal nárok na cestovné náhrady, ktoré sa skladali z cestovného (buď autom alebo hromadným dopravným prostriedkom), k hromadnému dopravnému prostriedku patrí aj cestovné mestskou hromadnou dopravou a v neposlednom rade aj stravné podľa dĺžky pracovnej cesty. Žalobca s miestnou dopravou vôbec nepočíta v žalobe a nepočíta ani so stravným. A aj výpočet výšky cestovného MHD považuje za nepreukázaný, teda nepovažuje výšku cestovného MHD za preukázanú.

5. Nie je pravda, aby žalovaný ako bývalý starosta obce spôsobil žalobcovi - Obci Višňov nejakú škodu, ktorá má súvis s výkonom funkcie starostu obce. Je pravda, že súkromným motorovým vozidlom vykonával služobné cesty. Je to však logické, pretože ak by mal na prepravu používať hromadný dopravný prostriedok, viac času by som trávil na autobusovej zastávke čakaním na spoj z alebo do obce. Toto si ako starosta obce v žiadnom prípade nemohol dovoliť, pretože tým by bol narušený

plynulý výkon jeho funkcie ako starostu obce. Podotkol, že napr. v N. bol kupovať kosačku pre obec, ktorú by inak nemohol prepraviť, iba osobným autom. Pokiaľ by nejakým spôsobom ju na prepravu aj zobrali do autobusu SAD, aj za túto kosačku by sa platil plný cestovný lístok. Takúto kosačku však do autobusu nezoberú. To, že súkromné auto využíval ako služobné na prívoz a odvoz účtovníka obce je pochopiteľné, pretože ak má obec fungovať správne a v súlade s platnými právnymi predpismi, musí mať dobrého účtovníka, ktorý do obce príde a skompletizuje celú účtovnú agendu. Aj napriek tomu, že obec Višňov nepatrí medzi veľké obce, disponuje veľkým množstvom účtovných dokladov, ktoré treba správne zatriediť a zaúčtovať. Veľakrát sa stalo, že účtovník pracoval aj dlho do večera, kedy už aj keby veľmi chcel, sa nevedel dostať z obce hromadným dopravným prostriedkom - autobusom. V tomto prípade neostávalo nič iné, iba ho odviezť. Nemohol však od účtovníka chcieť, aby cestoval do obce autobusom, keď čas, ktorý by strávil na zastávke autobusu, resp. v autobuse, by vedel efektívne využiť práve v prospech obce G.. Všetky služobné cesty, ktoré vykonával súkromným motorovým vozidlom boli riadne vyúčtované, pretože to boli služobné cesty výlučne na služobné účely a boli vykonávané výlučne pre Obec G..

15. Žalobca doručil súdu dňa 13.05.2019 vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného, kde uviedol, že žalovaný opakovane poukazuje na námietku premlčania ako aj na svoju doterajšiu argumentáciu. Žalobca sa opakovane vyjadril k vznesenej námietke premlčania, ktorú považuje za nedôvodnú v celom rozsahu. Žalovaný konštatuje, že nárok uplatnený v predmetnom konaní je nárokom na náhradu škody, pričom poukazuje na 2 ročnú premlčaciu dobu s tým, že žalobca si uplatňuje nárok od apríla 2009, pričom však žaloba bola na súd podaná 27.7.2011. Z tohto dôvodu považuje žalovaný nárok za mesiace apríl, máj, jún a júl 2009 za premlčané. S uvedenými tvrdeniami žalobca nesúhlasí. V súlade s ust. § 106 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) „právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.“ Zákon stanovuje pri nároku na náhradu škody subjektívnu a objektívnu premlčaciu dobu. Subjektívna dvojiročná premlčacia doba začína plynúť dňom, kedy sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Tak, ako to bolo v tomto konaní preukázané, žalobca sa dozvedel o škode ako i o subjekte, kto za škodu zodpovedá, momentom, kedy hlavný kontrolór obce Višňov predložil obecnému zastupiteľstvu správu o výkone kontroly za obdobie roku 2009, čo sa stalo dňa 18.10.2010. Vzhľadom na túto skutočnosť je zrejmé, že subjektívna premlčacia doba v danom prípade bola dodržaná. Objektívna premlčacia doba v dĺžke trvania 3 rokov bola dodržaná, nakoľko žalobca si uplatňuje svoj nárok v tomto konaní počnúc mesiacom apríl 2009, pričom žalobu podal v júli 2011, čo je skôr, než uplynula trojiročná objektívna premlčacia doba. Vznesená námietka premlčania zo strany žalovaného je v tomto konaní v celom rozsahu neopodstatnená a nedôvodná. K neúčinnosti internej smernice Obce G. č. 1/2008 pre poskytovanie cestovných náhrad, žalovaný opakovane poukázal na skutočnosť, že internú smernicu obce G. č. 1/2008 o cestovných náhradách považuje za neúčinnú. Na podporu svojich tvrdení uviedol, že OZ obce G. uznesením 1/6M/2009 síce schválilo túto smernicu, ale zároveň uložilo OU obce G. zapracovať poslanecké pripomienky, ktoré odzneli na obecnom zastupiteľstve obce G. (ďalej len ako „OZ“) do uvedenej smernice. Žalovaný ďalej uvádza, že už po zapracovaní pripomienok alebo možných pripomienok, táto interná smernica nebola so zapracovanými pripomienkami predmetom rokovania OZ a nebola takto upravená, teda po vykonanej úprave podľa uznesenia už táto smernica nebola predmetom schvaľovania. Táto interná smernica je svojou podstatou interná normatívna inštrukcia, na ktorú sa nevťahujú podmienky prijímania VZN obce resp. prijímanie iných normatívnych právnych aktov, a to ani legislatívny proces schvaľovania zákonov v NR SR. Od normatívnych právnych aktov je potrebné odlišovať interné normatívne inštrukcie, ktoré na rozdiel od normatívnych právnych aktov nie sú všeobecne záväzné, nemajú štátom stanovenú formu a teda nie sú ani prameňmi práva. Zaväzujú len v rámci určitej organizačnej štruktúry, sú vnútornými (internými) predpismi. Samotné interné normatívne inštrukcie určujú okruh adresátov tejto inštrukcie, ktorá je viazaná podmienkami stanovujúcimi takouto inštrukciou. V predmetnom konaní bolo bez pochybností preukázané, že adresátom inštrukcie bol aj starosta obce G., ktorý bol touto inštrukciou viazaný. Vzťah obce a štatutárneho zástupcu obce - starostu obce, nie je svojou povahou súkromnoprávnym vzťahom, naopak, je vzťahom verejnoprávnym. Na úseku samosprávy starosta obce nemá právomoc na vytváranie pravidiel nakladania s finančnými prostriedkami obce na základe svojvôle, a to navyše v príkrom rozpore s pravidlami stanovenými obecným zastupiteľstvom obce. V zmysle uvedeného konajúci súd v tomto konaní nemá právomoc rozhodovať o platnosti či neplatnosti uznesenia obecného zastupiteľstva č. 1/6M/2009, ktorým bola schválená predmetná interná normatívna

inštrukcia, nakoľko takáto právomoc je v súlade so zákonom zverená v rámci správneho súdnictva príslušnému správneému súdu. V prípade, ak predmetné uznesenie obecného zastupiteľstva nebolo zrušené správnym súdom, hľadá sa na toto uznesenie v súlade s prezumpciou zákonnosti správneho aktu ako na správny akt v súlade so zákonom a na základe uvedeného sa hľadá aj na predmetnú internú normatívnu inštrukciu, ktorá bola obsahom tohto uznesenia obecného zastupiteľstva, ako na účinnú. Vzhľadom na charakter predmetnej internej normatívnej inštrukcie nemožno v danom prípade posudzovať účinnosť či neúčinnosť samotnej internej normatívnej inštrukcie v tomto súdnom konaní, a to bez rozhodnutia príslušného správneho súdu o neplatnosti uznesenia obecného zastupiteľstva č. 1/6M/2009, ktorým bola schválená predmetná interná normatívna inštrukcia a ktorého obsah tvorila.

Žalovaný podal dňa 22.12.2008 podnet Okresnej prokuratúre v L. na preskúmanie zákonnosti postupu Obecného zastupiteľstva obce Višňov pri schvaľovaní internej smernice č. 1/2008 pre poskytovanie cestovných náhrad. Podnetom zo dňa 22.12.2008 žalovaný namietal zákonnosť uznesenia č. 6/13/2008 k bodu č. 12 - internej smernice pre poskytovanie cestovných náhrad, bodu 3.1. tejto smernice - podpisovanie dohody a príkazu na pracovnú cestu starostovi obce. Okresná prokuratúra v L. vo svojom stanovisku zo dňa 19.02.2009 uviedla, že procesný postup obecného zastupiteľstva pri prijatí uznesenia č. 6/13/2008 zo dňa 12. a 13.12.2008 bol v súlade s § 12 ods. 2 z. o obecnom zriadení. Okresná prokuratúra v L. ďalej poukázala na skutočnosť, že v praxi sa za účelom úpravy cestovných náhrad môžu prijať vnútorné predpisy - interné inštrukcie, ktoré upravujú podmienky cestovných náhrad. Predmetná interná smernica prijatá OZ vyjadruje vnútorné pravidlá pri použití cestného motorového vozidla starostu obce na pracovnú cestu.

Obec Višňov uznesením č. 6/13/2008 schválilo Internú smernicu o poskytovaní cestovných náhrad s poslaneckými pripomienkami v zmysle 13teho riadneho zasadnutia Obecného zastupiteľstva obce G. konaného dňa 12.12.2008 a 13.12.2008. V zmysle zápisnice z uvedeného 13teho riadneho zasadnutia OZ obce G. poslaneckú pripomienku k internej smernici o cestovných náhradách vzniesol poslanec Q.. N. L. (viď str. č. 6 zápisnice z 13teho riadneho zasadnutia OZ obce Višňov konaného dňa 12.12.2008, diskusia k bodu č. 12). Starosta obce (v rozhodnom období ním bol žalovaný) uvedené uznesenie č. 6/13/2008 podpísal s výhradou, že jeho podpis sa nevzťahuje k bodu č. 12 - interná smernica obce o cestovných náhradách. Obecné zastupiteľstvo na mimoriadnom zasadnutí OZ obce G.Š. konaného dňa 19.01.2009 uznesením č. 1/6M/2009 potvrdilo uznesenie č. 6/13/2008, ktorým OZ obce G. schválilo internú smernicu o cestovných náhradách s poslaneckými pripomienkami a tieto pripomienky uložilo zapracovať ako zmenu smernice Obecnému úradu obce Višňov.

Z uvedeného je teda zrejmé, v akom znení sa predmetná interná smernica č. 1/2008 schválila, nakoľko poslancom schvaľujúcim túto smernicu boli poslanecké pripomienky zrejme zo samotného zasadnutia ako i zápisnice zo zasadnutia OZ. Na 6. mimoriadnom zasadnutí OZ obce G. prítomní poslanci opätovne schvaľovali znenie tejto internej smernice so zreteľom na poslanecké pripomienky, ako to vyplýva zo samotného znenia uznesenia č. č. 1/6M/2009. Poslanecké pripomienky vzniesol len jediný poslanec, a to Q.. N. L., pričom pri schvaľovaní tejto internej smernice poslanci mali vedomosť o týchto pripomienkach vzhľadom na samotné znenie schválenia smernice, v rámci ktorej dali pokyn Obecnému úradu obce G. zapracovať do schváleného znenia tieto pripomienky. Smernica bola následne riadne zverejnená a dostala sa do sféry adresáta. Túto skutočnosť žiadnym spôsobom žalovaný nepopiera. Vzhľadom na uvedené žalobca poukazuje na nedôvodnosť námietok zo strany žalovaného vo veci neúčinnosti predmetnej internej smernice č. 1/2008. Predmetná interná smernica je v celom jej rozsahu zrozumiteľná, zrejmalá a určitá. Žalovaný žiadnym konkrétnym spôsobom nepreukázal svoje tvrdenia o neúčinnosti tejto internej smernice a svoje tvrdenia nepodložil znením zákona ani ustálenou judikatúrou.

16. Súd po vykonanom dokazovaní zistil tento skutkový stav:

17. Podľa § 470 ods. 1, ods. 2 veta prvá zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

18. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že úprava Civilného sporového poriadku účinná od 1.7.2016 sa použije na všetky konania, a to i konania začaté pred týmto dňom.

19. Žalobca podal žalobu tak, ako je to popísané v bode 1. odôvodnenia rozsudku.

20. Žalovaný vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku, preto bolo povinnosťou súdu sa v prvom rade vysporiadať s touto námietkou.

21. Žalobca sa v tomto konaní domáha nároku na zaplatenie sumy 1.123,02 Eur za obdobie 22.04.2009 až 21.12.2010 z titulu náhrady škody príp. bezdôvodného obohatenia. Právne posúdenie uplatneného nároku je vždy vecou súdu, pričom súd tento nárok žalobcu posúdil v zmysle ustanovení § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

22. Podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

23. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia je teda majetkovým právom a preto sa premlčuje podľa ust. § 100 ods. 1. Doby premlčania práva na jeho vydanie a začiatok ich uplynutia sú upravené podobne ako pri premlčaní práva na náhradu škody. Právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia sa teda môže premlčať tak v subjektívnej lehote (§ 107 ods. 1) ako aj v objektívnej lehote (§107 ods. 2). Ak sa povinný subjekt premlčania dovoľá, nemožno oprávnenému právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt.

24. V konaní mal súd za preukázané, že žalobca sa dozvedel o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu ako aj o tom kto ho spôsobil momentom, kedy hlavný kontrolór obce Višňov predložil Obecnému zastupiteľstvu Obce Višňov správu o výkone kontroly za obdobie roku 2009, čo v tomto prípade bolo dňa 18.10.2010. Z uvedeného je zrejmé, že subjektívna lehota bola dodržaná. Pokiaľ ide o objektívnu trojročnú premlčaciu dobu, rovnako táto bola dodržaná, nakoľko žalobca si uplatňuje nárok počnúc mesiacom apríl 2009, pričom žaloba bola podaná na súd dňa 27.07.2011. Z uvedeného je zrejmé, že žalobcom uplatnený nárok nie je premlčaný.

25. Ďalej mal súd preukázané podľa uznesenia č. 1/6M/2009 Obecného zastupiteľstva vo Višňove, že OZ potvrdzuje uznesenie č. 6/13/2008, ktorým OZ schvaľuje internú smernicu o cestovných náhradách s poslancovými pripomienkami a tieto pripomienky má zapracovať ako zmenu smernice.

26. Z internej smernice č. 1/2008 pre poskytovanie cestovných náhrad schválenej uznesením č. 1/6M/2009 OZ na 6. mimoriadnom zasadnutí dňa 19.01.2009, bodu 1.3 vyplýva, že ustanovenia tejto smernice sa vzťahujú aj na osoby vymedzené iným osobitným predpisom - starosta obce, poslanci obecného zastupiteľstva, hlavný kontrolór obce a členovia komisií obecného zastupiteľstva. Podľa bodu 3., 3.1 predmetnej smernice, zamestnanci používajú na pracovné cesty na základe ustanovení § 7 zákon č. 283/2002 Z.z. vlastné, prenajaté i požičané cestné motorové vozidlá. U zamestnanca nie je rozhodujúce, či súkromné vozidlo, o ktorého použití sa so zamestnávateľom písomne dohodol je jeho vlastné, alebo požičané; zamestnanec nemusí byť zapísaný v osvedčení o evidencii ako jeho držiteľ. Podmienkou nároku na cestovné náhrady je písomná dohoda so zamestnávateľom (vzor č. 1 - dohoda o podmienkach použitia cestného motorového vozidla na pracovnej ceste) a skutočnosť, že nejde o vozidlo zamestnávateľa. Písomnú dohodu pre zamestnancov v riadnom pracovnom pomere a na dohodu o vykonaní práce podpisuje starosta obce; pre osoby uvedené v bode 1.3 podpisuje zástupca starostu alebo jeden z poslancov, ktorí majú podpisový vzor k účtom v banke. Písomná dohoda musí byť podpísaná ako zamestnávateľom, tak i zamestnancom.

27. Podľa bodu 3.2 Smernice č. 1/2008, ak zamestnanec použije vlastné cestné motorové vozidlo bez písomnej dohody so zamestnávateľom, ktorý pracovnú cestu povoľuje, patrí mu náhrada vo výške sumy zodpovedajúcej cene cestovného rýchlikom, autobusom, a to podľa toho, čo je pre zamestnanca výhodnejšie.

28. Z podnetu na preskúmanie zákonnosti zo dňa 22.12.2008 adresované Okresnej prokuratúre Trebišov vyplýva, že starosta obce Višňov (žalovaný) podal podnet orgánom prokuratúry o zaujatie právneho stanoviska, či OZ vo G. postupovalo v súlade s príslušnými právnymi predpismi, keď schválilo uznesenie č. 6/13/2008 k bodu 12 - k internej smernici o cestovných náhradách. V súlade s týmto uznesením obecný úrad smernicu predložil. Poslanci ju na pripomienkovali a schválili, čím pre žalovaného ako starostu obce došlo k pochybnostiam, či týmito zmenami schválenými na 13. riadnom zasadnutí nedošlo

k nesúladu s právnymi predpismi najmä v bode 3.1 smernice - a to najmä z hľadiska kompetencií starostu obce a kompetencií obecného zastupiteľstva - podpisovania pracovných ciest starostu obce niektorým z poslancov, ak potrebuje cestovať za svojimi povinnosťami; keďže skutočnosť je taká, že obec nemá služobné vozidlo, v prípadoch keď starosta použije pri pracovnej ceste vlastné, ktoré nemá uzatvorené havarijné poistenie.

29. Okresná prokuratúra v L. vo veci: podnet vo veci územnej samosprávy, pod č. Pd 209/08-9 zo dňa 19.02.2009 adresovaného starostovi obce Višňov zaujala stanovisko, v ktorom o. i. uviedla, že po preskúmaní podnetu žalovaného, v tom čase starostu obce, písomnosti vzťahujúcich sa na vec, vyjadrenia poslancov OZ z 12.01.2009 bolo zistené, že predmetné uznesenie žalovaný nepodpísal, čím využil sistačné oprávnenie starostu obce vo vzťahu k predmetnému uzneseniu podľa § 13 os. 6 zák. č. 369/1990 o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov. Prokurátorka Okresnej l. v Trebišove preskúmala zákonnosť postupu OZ pri prijatí uznesenia č. 6/13/2008 z 12. a 13.12.2008, pričom zistila, že procesný postup obecného zastupiteľstva bol v súlade s § 12 ods. 2 zákona o obecnom zriadení. Predmetná interná smernica prijatá obecným zastupiteľstvom vyjadruje vnútorné pravidlá pri používaní cestného motorového vozidla starostu obce na pracovnú cestu.

30. Zo zápisnice z 19. mimoriadneho zasadnutia OZ vo G. konaného dňa 25.06.2010 vyplýva, že uznesením č. 6/19M/2010 Obecné zastupiteľstvo uložilo pracovníkovi OZ G. vyčísliť rozdiel vyplatených súm na základe CP uvedených v prílohe č. 1 k správe č. 1 o výsledku kontroly a oprávnenia nároku náhrady podľa internej smernice č. 1/2008 bod 3.2 smernice. Hlasovanie prebehlo za účasti troch poslancov, za návrh uznesení hlasovali traja poslanci. Poverený poslanec N. Y. na základe výsledkov hlasovania konštatoval, že uznesenia tak ako boli predložené, zastupiteľstvo schválilo jednomyseľne.

31. Podľa správy č. 1 zo dňa 23.04.2010 o výsledku kontroly za kontrolované obdobie 01.01.2010 až 26.03.2010 bolo kontrolórom obce prevedené dňa 30.09.2010 vyčíslenie preplatku na cestovnom na škodu obce v sume 179,43 Eur. Vyčíslením vyplatenia cestovného si žalovaný za obdobie 06.04.2010 až 21.12.2010 vyplatil na cestovnom 560,44 Eur. Podľa správy č. 3 hlavného kontrolóra čj. 042/2010 zo dňa 16.10.2010 vznikol preplatok za obdobie 22.04.2009 až 11.12.2009 v prospech žalovaného v sume 219,97 Eur, spolu 959,84 Eur, za rok 2009 a 2010 vznikol preplatok v sume 183,21 Eur vyplatením cestovného, ktoré nebolo služobnou cestou.

32. Po vykonanom dokazovaní súd vec právne posúdil takto:

33. Podľa § 451 ods. 1, 2 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

34. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 369/1990 Z. z. o obecnom zriadení, obec je samostatný územný samosprávny a správny celok Slovenskej republiky; združuje osoby, ktoré majú na jej území trvalý pobyt. Obec je právnickou osobou, ktorá za podmienok ustanovených zákonom samostatne hospodári s vlastným majetkom a s vlastnými príjmami.

35. Podľa § 10 ods. 1 cit. zákona, Orgánmi obce sú a) obecné zastupiteľstvo, b) starosta obce (ďalej len „starosta“).

36. Podľa § 11 ods. 1, veta prvá cit. zák., Obecné zastupiteľstvo je zastupiteľský zbor obce zložený z poslancov zvolených v priamych voľbách obyvateľmi obce na štyri roky.

37. Podľa § 11 ods. 4 cit. zákona (účinného v rozhodnom období), Obecné zastupiteľstvo rozhoduje o základných otázkach života obce, najmä je mu vyhradené a) určovať zásady hospodárenia a nakladania s majetkom obce a s majetkom štátu, ktorý užíva, schvaľovať najdôležitejšie úkony týkajúce sa tohto majetku a kontrolovať hospodárenie s ním, písm. k) schvaľovať štatút obce, rokovací poriadok obecného zastupiteľstva a zásady odmeňovania poslancov,

38. Podľa § 13 ods. 6 zákona č. 369/1990 Z. z. o obecnom zriadení účinnom v rozhodnom čase, starosta môže pozastaviť výkon uznesenia obecného zastupiteľstva, ak sa domnieva, že odporuje zákonu alebo je pre obec zjavne nevýhodné tak, že ho nepodpíše v lehote podľa § 12 ods. 6 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1990/369/20081015.html>>. Ak je zriadená obecná rada, starosta prerokuje uznesenie obecného zastupiteľstva pred pozastavením jeho výkonu v obecnej rade. Uznesením obecnej rady však nie je viazaný. Ak bol výkon uznesenia obecného zastupiteľstva podľa odseku 6 pozastavený, môže obecné zastupiteľstvo toto uznesenie trojpätinovou väčšinou hlasov všetkých poslancov potvrdiť; ak obecné zastupiteľstvo uznesenie nepotvrdí do dvoch mesiacov od jeho schválenia, uznesenie stráca platnosť. Výkon potvrdeného uznesenia starosta nemôže pozastaviť (ods. 8).

39. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 138/1991 Z. z. o majetku obce, orgány obce a organizácie sú povinné hospodáriť s majetkom obce v prospech rozvoja obce a jej občanov a ochrany a tvorby životného prostredia. Orgány obce a organizácie sú povinné majetok obce zveľaďovať, chrániť a zhodnocovať. Sú povinné najmä a) udržiavať a užívať majetok, b) chrániť majetok pred poškodením, zničením, stratou alebo zneužitím, c) používať všetky právne prostriedky na ochranu majetku, vrátane včasného uplatňovania svojich práv alebo oprávnených záujmov pred príslušnými orgánmi, d) viesť majetok v účtovníctve podľa osobitného predpisu.

40. Podľa § 9 ods. 2 písm. e) cit. zákona, obecné zastupiteľstvo schvaľuje nakladanie s majetkovými právami nad hodnotu určenú v zásadách hospodárenia.

41. Podľa § 7 ods. 1 po bodkočiarku, zákona č. 283/2002 Z. z., ak sa zamestnanec písomne dohodne so zamestnávateľom, že pri pracovnej ceste použije cestné motorové vozidlo okrem cestného motorového vozidla poskytnutého zamestnávateľom, patrí mu základná náhrada za každý 1 km jazdy (ďalej len „základná náhrada“) a náhrada za spotrebované pohonné látky;

42. Podľa § 19 ods. 6 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy, verejné prostriedky sa môžu používať na krytie nevyhnutných potrieb a opatrení vyplývajúcich z osobitných predpisov. Subjekt verejnej správy je povinný pri používaní verejných prostriedkov zachovávať hospodárnosť, efektívnosť a účinnosť ich použitia.

43. Podľa § 31 ods. 1 cit. zákona, porušením finančnej disciplíny je a) poskytnutie alebo použitie verejných prostriedkov v rozpore s určeným účelom, b) poskytnutie alebo použitie verejných prostriedkov nad rámec oprávnenia, ktorým dôjde k vyššiemu čerpaniu verejných prostriedkov, c) neodvedenie prostriedkov subjektu verejnej správy v ustanovenej alebo určenej lehote a rozsahu, d) neodvedenie výnosu z verejných prostriedkov do rozpočtu subjektu verejnej správy podľa tohto alebo osobitného zákona, e) prekročenie lehoty ustanovenej alebo určenej na použitie verejných prostriedkov, f) prekročenie rozsahu splnomocnenia na prevzatie záväzkov podľa § 19 ods. 5 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2004/523/20190101>>, g) umožnenie bezdôvodného obohatenia získaním finančného prospechu z verejných prostriedkov, h) konanie v rozpore s § 15 až 18 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2004/523/20190101>>, i) použitie verejných prostriedkov na financovanie, založenie alebo zriadenie právnickej osoby v rozpore s týmto zákonom alebo osobitnými predpismi, j) nevhodné, neefektívne a neúčinné vynakladanie verejných prostriedkov, k) nedodržanie ustanoveného alebo určeného spôsobu nakladania s verejnými prostriedkami, l) úhrada preddavku z verejných prostriedkov v rozpore s týmto zákonom alebo v rozpore s podmienkami určenými pri poskytnutí verejných prostriedkov, m) porušenie pravidiel a podmienok pri poskytovaní prostriedkov z rozpočtu verejnej správy subjektom verejnej správy, n) porušenie pravidiel a podmienok, za ktorých boli verejné prostriedky poskytnuté.

44. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak dlžník ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods. 1 a 2 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Ako vyplýva z § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

45. Súd po vykonanom dokazovaní konštatuje, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že OZ Obce G. uznesením 1/6M/2009 schválilo smernicu č. 1/2008 o cestovných náhradách. Spornou bola skutočnosť, či táto smernica č. 1/2008 pre poskytovanie cestovných náhrad bola účinná.

46. Podľa čl. 8 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

47. Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

48. S poukazom na zhora citované hmotnoprávne ustanovenie ako aj vykonané dokazovanie súd dospel k záveru, že nárok uplatnený žalobcom je dôvodný. Obecné zastupiteľstvo Obce Višňov na svojom 13. riadnom zasadnutí OZ konanom dňa 12. a 13.12.2008 uznesením č. 6/13/2008 schválilo internú smernicu č. 1/2008 pre poskytovanie cestovných náhrad. Žalovaný ako starosta obce v rozhodnom období, využil svoje sistačné právo v zmysle § 13 ods. 6 zákona č. 369/1990 Z. z. o obecnom zriadení a predmetné uznesenie č. 6/13/2008 podpísal s výhradou a to, že jeho podpis sa nevzťahuje k bodu č. 12 - internej smernice č. 1/2008 pre poskytovanie cestovných náhrad, čím pozastavil výkon uznesenia OZ. Obecné zastupiteľstvo Obce G. následne na 6. mimoriadnom zasadnutí OZ Obce G., konané dňa 19.01.2009 (t. j. v lehote do dvoch mesiacov od schválenia uznesenia, ktorého výkon žalovaný ako starosta pozastavil) potvrdilo uznesenie č. 6/13/2008 k bodu 12 - interná smernica č. 1/2008 pre poskytovanie cestovných náhrad a to trojpäťtinovou väčšinou hlasov všetkých poslancov v súlade s ust. § 13 ods. 8 zákona o obecnom zriadení. Uznesením č. 1/6M/2009 prítomní poslanci uznesenie č. 6/13/2008 k bodu 12 potvrdili. Tieto skutočnosti mal súd potvrdené aj zo stanoviska Okresnej prokuratúry v L. zo dňa 19.02.2009, z ktorého vyplýva, že procesný postup OZ pri prijatí uznesenia č. 6/13/2008 zo dňa 12. a 13.12.2008 bol v súlade s § 12 ods. 2 zákona o obecnom zriadení.

49. V zmysle internej smernice č. 1/2008 pre poskytovanie cestovných náhrad, čl. 1, bod 1.3 - ustanovenia tejto smernice sa vzťahujú aj na osoby vymedzené iným osobitným predpisom - starosta obce, poslanci OZ, hlavný kontrolór obce a členovia komisií obecného zastupiteľstva. Podľa bodu 3., 3.1 predmetnej smernice, zamestnanci používajú na pracovné cesty na základe ustanovení § 7 zákon č. 283/2002 Z.z. vlastné, prenajaté i požičané cestné motorové vozidlá. U zamestnanca nie je rozhodujúce, či súkromné vozidlo, o ktorého použití sa so zamestnávateľom písomne dohodol je jeho vlastné, alebo požičané; zamestnanec nemusí byť zapísaný v osvedčení o evidencii ako jeho držiteľ. Podmienkou nároku na cestovné náhrady je písomná dohoda so zamestnávateľom (vzor č. 1 - dohoda o podmienkach použitia cestného motorového vozidla na pracovnej ceste) a skutočnosť, že nejde o vozidlo zamestnávateľa. Písomnú dohodu pre zamestnancov v riadnom pracovnom pomere a na dohodu o vykonaní práce podpisuje starosta obce; pre osoby uvedené v bode 1.3 podpisuje zástupca starostu alebo jeden z poslancov, ktorí majú podpisový vzor k účtom v banke. Písomná dohoda musí byť podpísaná ako zamestnávateľom, tak i zamestnancom. Podľa bodu 3.2 Smernice č. 1/2008, ak zamestnanec použije vlastné cestné motorové vozidlo bez písomnej dohody so zamestnávateľom, ktorý pracovnú cestu povoľuje, patrí mu náhrada vo výške sumy zodpovedajúcej cene cestovného rýchlikom, autobusom, a to podľa toho, čo je pre zamestnanca výhodnejšie. Žalovaný ako bývalý starosta obce nerešpektoval interný predpis, ktorý bol záväzný aj pre žalovaného (bod 1.3 smernice) a porušil svoju povinnosť, keď bez schválenia dohody o podmienkach použitia cestného motorového vozidla na pracovnej ceste, používal svoje motorové vozidlo a v rozpore s internou smernicou Obce G.. V zmysle uvedeného súd sa nestotožnil s obranou žalovaného, že dohoda bola použiteľná len na tie prípady, keď osobné motorové vozidlo na pracovné cesty mal použiť zamestnanec obce, ale nie na prípad, keď svoje motorové vozidlo na pracovné cesty mal použiť starosta.

Podľa predmetnej dohody bolo povolené účtovať pri neuzatvorení písomnej dohody iba pracovnú cestu tak, aby výška cestovného neprekročila cestu cestovného do výšky cestovného hromadným verejným dopravným prostriedkom. Písomná dohoda o použití súkromného motorového vozidla na pracovnú cestu mala byť súčasťou cestovného príkazu, ktorý sa podpisuje pred cestou a takisto aj táto písomná dohoda musí byť podpísaná pred cestou tak, ako je to určené v obsahu internej smernice ako lokálnej smernice pre obec G.. Žalovaný ako starosta preto nemal nárok na náhradu za požívanie súkromného motorového vozidla na pracovnej ceste, pretože nedodrжал podmienky ustanovené zákonom (§19 z. č. 523/2004) a internej smernice, preto nárok za vykonanú pracovnú cestu mohol byť z prostriedkov obce vyplatený iba na úrovni hromadnej dopravy.

50. Výšku uplatneného nároku v sume 1.123,02 Eur mal súd preukázanú z predloženého vyčíslenia vyúčtovania za roky 2009 a 2010 na základe vykonanej kontroly hlavným kontrolórom Obce G.. Žalobcom uplatnený nárok žalovaný nerozporoval, na svoju obranu uviedol, že v uplatnenom nároku žalobcu nie je zahrnutý a kompenzovaný nárok žalovaného na náhradu cestovného mestskou hromadnou dopravou na služobných cestách, ktoré sú predmetom tohto sporu.

51. Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 283/2002 o cestovných náhradách, zamestnancovi vyslanému na pracovnú cestu patrí náhrada preukázaných cestovných výdavkov. Z uvedeného je zrejmé, že náhrada cestovných výdavkov musí byť zo strany žiadateľa riadne preukázaná. Žalovaný však svoje tvrdenia nepreukázal listinnými dôkazmi. Žalovaný tak ako žalobca má v konaní preukázať svoje tvrdenia.

52. Súd preto zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.123,02 Eur.

53. Lehotu na plnenie súd určil v súlade s § 232 ods. 3 CSP.

54. Žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou peňažného plnenia, súd ho zaviazal aj na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9,5% ročne z dlžnej sumy, ktorého výška je v súlade s platnou právnou úpravou a to odo dňa požadovaného žalobcom, t. j. odo dňa 05.09.2011. K tomuto dňu mal žalovaný bez akýchkoľvek pochybností vedomosť o uplatňovanom nároku žalobcu, nakoľko uvedeným dňom bol dátovaný odpor žalovaného proti platobnému rozkazu vydaného v pôvodnom konaní vedenom pod sp. zn. 2Ro/241/2011.

55. Zamietajúci výrok rozsudku sa týka obdobia, za ktoré si žalobca uplatnil úrok z omeškania. Pôvodne si žalobca uplatnil voči žalovanému úrok z omeškania odo dňa 20.07.2011 do zaplatenia. Podaním doručeným súdu 07.11.2014 žalobca upravil obdobie, za ktoré si uplatnil úrok z omeškania a to odo dňa 05.09.2011 do zaplatenia.

56. O trovách konania súd rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

57. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

58. V konaní bol v celom rozsahu úspešný žalobca (neúspech predstavoval iba nepatrnú časť týkajúcu sa príslušenstva), preto mu súd priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% účelne vynaložených trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia odvolanie na Okresný súd Trebišov (§ 362 ods.1 CSP).

Podľa ust. §-u 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. §-u 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. §-u 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v ods. 1, ak táto vada má vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.